

In resurrectionem domini B

Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου λόγος εἰς τὸ ἅγιον πάσχα καὶ εἰς τὰς μυροφόρους καὶ εἰς τοὺς νεοφωτίστους καὶ εἰς τὸ Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος

Πάντοτε μὲν χαίρειν πάρεστι τῇ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς ἡμέρας μυριοφώτῳ λαμπαδουχίᾳ, ὅτε καὶ αὐτὸς ὁ τῶν ὅλων δεσπότης Χριστός, ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος, ἐκ τῶν ταφιαίων νυμφικῶν θαλάμων ἀνατείλας τῇ ἀναστάσει πρὸ πάντων τὸ τῶν γυναικῶν φύλον ἀκτινοβόλησε φήσας πρὸς αὐτάς· Χαίρετε. Πρώτη φωνὴ τῆς ἀναστάσεως χαίρετε· ὁ φόβος ἐχώσθη καὶ ἡ χάρις ἐδόθη.

Πρώτη φωνὴ τῆς ἀναστάσεως χαίρετε· καὶ πρὸ πάντων γυναιξὶ συνήντησε καὶ πρὸς αὐτάς ὁ κύριος εἶπεν· Ταχὺ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς μου ὅτι ἀνέστην ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ προάγω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ με ὄψεσθε. Γυναιξὶ συνήντησεν, ὅπου γὰρ ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις. Ὡς τῆς τοῦ κυρίου σοφῆς πραγματείας. Οὐκ ἀπέστειλε πρὸς τοὺς μαθητὰς οὐκ ἄγγελον, οὐκ αὐτὸς παραγέγονεν, ἀλλὰ γυναικας ἀπέστειλεν· καὶ οὐχ ἀπλῶς γυναικας, ἀλλὰ πιστὰς γυναικας, τὰς αὐτοῦ στρατιώτιδας. Ταύτας ἀπέστειλε πρὸς τοὺς μαθητὰς ὁμοῦ καὶ χαροποιῶν καὶ ὄνειδίζων· χαροποιῶν μὲν ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος, ὄνειδίζων δὲ ὅτι ἄνδρες ὄντες οἱ μαθηταὶ τῇ δειλίᾳ κατεκρύπτοντο καὶ γυναικες τῇ παρρησίᾳ φαιδρυνθεῖσαι τὴν ἀνάστασιν εὐηγγελίζοντο. Ὅντως οὖν εὐκαιρον εἰπεῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐκκλησίαν διὰ τὴν τῶν ἀναγεννηθέντων πνεύματι πολυτοκίαν· Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ θεός. Παιδιά τοὺς νεοφωτίστους καλῶ διὰ τὸ ἄκακον λοιπὸν τῆς διαθέσεως, παιδιά ὡς γαλακτιζόμενα τὸ τοῦ κυρίου γάλα.

Οὐ μόνον δὲ παιδιά, ἀλλὰ καὶ νεφέλαι καὶ περιστραφαὶ τὸ τῶν νεοφωτίστων τάγμα προσαγορεύεται. Καὶ τίς τούτου μάρτυς; Ἡσαΐας ὁ προφήτης. Ἄκουσον αὐτοῦ λέγοντος· Τίνες οἶδε ὡς νεφέλαι πέτανται καὶ ὡς περιστραφαὶ σὺν νεοσσοῖς; Καὶ διὰ τί νεφέλαι καὶ περιστραφαὶ οἱ νεοφώτιστοι; Νεφέλαι διὰ τὸ τῆς γῆς χωρισθῆναι, διὰ τὸ περιπολεῖν τὸν ἀέρα, διὰ τὸ τὰ ἐπουράνια ζητεῖν, διὰ τὸ φέρειν τὸν νοητὸν ὑετὸν τὸν κατελθόντα ἐπὶ τὸν νοητὸν πόκον. Περιστραφαὶ ὡς ἀπωθούμεναι τὸν διαβολικὸν κόρακα, περιστραφαὶ ὡς τὸ κάρφος τῆς εὐσεβείας ἐν τῷ στόματι φέροντες. Οὕτως καὶ ἕτερος προφήτης κέκραγε λέγων· Εὐφράνθητι, στεῖρα ἢ οὐ τίκτουςα, ῥῆξον καὶ βόησον, ἢ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα. Ἐρημος ἤκουσεν ἢ ἐξ ἔθνῶν ἐκκλησία, πρὸ τῆς συναφείας τοῦ δεσπότη Χριστοῦ ἔρημος ἦν ὡς μὴ ἔχουσα τὸν φοίνικα τῆς δικαιοσύνης, ὡς μὴ κεκτημένη τὴν σταυρικὴν ἀναδενδράδα. Ἄλλ' ἢ ἔρημος γέγονεν ἔγκαρπος οὐ φυσικῶς προκόψασα, ἀλλὰ θεϊκῶς καρποφορήσασα, ὡς δύνασθαι λέγειν· Ἐγὼ δὲ ὡς ἐλαία κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ. Καθολικὴν ἐορτὴν πανηγυρίζομεν σήμερον, ὁμοῦ καὶ τὸν νόμον πληροῦντες καὶ τὴν χάριν κυροῦντες, ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

Ὅπου δοῦλος ἐκεῖ τὸ ἐδόθη, ὅπου ἐλεύθερος ἐκεῖ τὸ ἐγένετο, ὅτι ὁ δοῦλος μὲν διακονεῖ, ὁ δεσπότης δὲ αὐθεντεῖ. Καὶ πάλιν· Πλήρωμα νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι. Ὁ νόμος ἐπληρώθη, ἡ χάρις ἀντεισῆχθη· ὁ ἰουδαϊκὸς λαὸς ἐπαλαιώθη, ὁ χριστιανικὸς λαὸς ἀνεκαινίσθη. Διὸ περὶ μὲν ἐκείνου εἴρηται· Τὸ παλαιούμενον καὶ γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ, περὶ δὲ τούτου·

Ἐνακαινισθήσεται ὡς αἰετοῦ ἡ νεότης σου. Ἐκεῖ ἡ σκιά ὧδε ἡ ἀλήθεια, ἐκεῖ τὰ ἄζυμα ὧδε ὁ ἄρτος, ἐκεῖ ἡ περιτομή ὧδε ἡ σφραγίς, ἐκεῖ ἡ κιβωτός ὧδε ἡ παρθένος, ἐκεῖ αἱ πλάκες ὧδε τὰ εὐαγγέλια, ἐκεῖ ἡ στάμνος ὧδε τὸ θυσιαστήριον, ἐκεῖ ἡ ράβδος Ἀαρὼν ἀνθήσασα κάρυα ὧδε ἡ σταυρική βακτηρία ληστήν εἰς παράδεισον καρποφορήσασα, ἐκεῖ ἡ ἔρημος ὧδε ὁ παράδεισος, ἐκεῖ ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας ὧδε ἡ κληρονομία τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας. Διὸ καὶ οὐρανοῦ τάξιν τὰ παρόντα μιμεῖται τῇ τῶν νεοφωτίστων ἀστρολαμψία· καὶ ἄνω ἀστέρες καὶ κάτω ἀστέρες. Οὐρανὸς ἡμῖν σήμερον ἡ γῆ, οὐ τῆς τοποθεσίας ἀμειψθείσης ἀλλὰ τῆς προτέρας εὐλογίας διαδοθείσης. Οὐκέτι τὸ τῆς ἔχθρας μεσότοιχον κρατεῖ, ἀλλὰ τὸ τῆς φιλίας ἐνέχυρον δεξιδοκετεῖ· οὐκέτι ἀκούομεν· Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση, ἀλλ' Ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει.

Ἦντως οὖν εὐκαιρον εἰπεῖν ἀρτίως ὑποψάλλοντας· Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. Ἀγαλλιασώμεθα ὅτι τὰ ἀγάλματα τῶν εἰδώλων συνετρίβη καὶ τὰ ἅγια τῶν ἀγίων ἐδόθη· εὐφρανθῶμεν ὅτι ἡ λύπη τῆς Εὐας ἐσβέσθη καὶ ἡ χαρὰ τῆς παρθένου ἀνήφθη. Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ κύριος. Τί αὐτὴν ἐποίησεν; Βασίλισσαν τῶν ἄλλων ἡμερῶν. Διὸ καὶ ὁ Δαβὶδ περὶ αὐτῆς πρὸς τὸν βασιλέα Χριστὸν κέκραγε λέγων· Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη. Καὶ τί διαχρυσον ἱμάτιον; Τὸ τῆς πίστεως ἔνδυμα, χρυσὸς γὰρ ἡ πίστις διὰ τὸ ἀπαραχάρακτον τοῦ βαπτίσματος. Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου περιβεβλημένη πεποικιλμένη. Τί περιβεβλημένη; Τὸ τῆς εὐσεβείας ἀπαλαίωτον θέριστρον. Τί πεποικιλμένη; Τὴν τῶν δογμάτων ποικιλόγλωττον εὐπρέπειαν. Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ· οὐκ οἶνω μεθύσκοντι ἀλλὰ λόγῳ πρὸς κατάνυξιν ἄγοντι. Λογικοὶ τυγχάνοντες λόγον εὐφροσύνης προσδεξώμεθα. Καὶ τίς ὁ εὐφραντικὸς λόγος;

Αὐτὸς ὁ θεὸς λόγος, ὁ ἡμᾶς μὲν εὐφραίνων αἰρετικούς δὲ μαστίζων. Ἦκουσας ἀρτίως Ἰωάννου βοῶντος· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεὸν καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος. Τί ἐροῦσιν αἰρετικῶν παῖδες, οἱ ἄλογοι τὴν θρησκείαν; Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος· μή που κτίσμα, μή που ποίημα, μή που ὑπεξούσιον, μή που ἄτονον, μή που τὸ οὐκ ἦν. Ἰωάννης τὸ ἦν καὶ Ἄρειος τὸ οὐκ ἦν. Τίνι πεισθῶ; Ἰωάννη τῷ ἀνακλιθέντι ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ κυρίου ἢ Ἀρείῳ τῷ ἀθρῶον εἰς κοπρῶδεις ἀποψύξαντι τόπους διὰ τὴν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ βλασφημίαν. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος· οὐκ εἶπεν ἐγένετο, ἵνα μὴ γένεσιν θεότητος εἰσαγάγη· ἀγενεσιούργητος γὰρ τῆς θεότητος ἡ ὑπαρξίς οὐδὲ ἀρχὴν ἡμερῶν ἔχουσα οὐδὲ ζωῆς τέλος, μένει δὲ κατὰ ταῦτα καὶ ὡσαύτως ἔχουσα· μεταβολὴν γὰρ ἡ θεία φύσις οὐκ ἐπιδέχεται. Τί οὖν ὁ Δαβίδ; Ποθῶ μεθ' ὑμῶν πάλιν εἰπεῖν· Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. Ἦντως εὐφροσύνης ἀνάμεστος ἡ παροῦσα ἡμέρα. Διὰ τί εὐφροσύνης ἀνάμεστος; Ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸν ἄδην ἔφραξε καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέωξε, τὸν ἄδην ἐσκύλευσε καὶ ζωὴν ἀνέθαλεν, τὸν διάβολον ἔδησε καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀπέλυσε, τὴν φλογίνην ρομφαίαν μετέστησε καὶ τοῦ πιστεύσαντος ληστοῦ τὴν ψυχὴν τῷ ζωοποιῷ ξύλῳ εἰς τὸν παράδεισον εἰσήγαγεν, τοὺς κριοὺς καὶ τοὺς θεοὺς ἐφυγάδευσε καὶ τὸν λογικὸν ἄμνον μελίζεσθαι παρεσκεύασεν. Καὶ τίς τούτου μάρτυς; Ὁ Παῦλος βοῶν· Τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε ἐορτάζομεν μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. Τὸ χριστόγευστον πάθος ἐορτάζειν προσετάχθημεν, οὐχὶ δὲ ἐν ἀζύμοις ἰουδαϊκῆς πονηρίας.

Ἐπειδὴ ἄλλα μὲν Ἰουδαῖοι μετέρχονται, ἄλλα δὲ ἡμεῖς· ἐκεῖνοι τὴν πονηρίαν ἡμεῖς τὴν εὐλογίαν. Ἄλλα ἐκεῖνοι περὶ τὸν δεσπότην Χριστόν· ἐκεῖνοι ἔσφαξαν ἡμεῖς ὀψωνήσαμεν, ἐκεῖνοι τὴν πλευρὰν διώρυξαν ἡμεῖς τὸ μυστικὸν γάλα

ἤντλήσαμεν, ἐκεῖνοι τὸ ὄξος ἡμεῖς τὸ αἷμα, ἐκεῖνοι τὴν χολὴν ἡμεῖς δὲ τὴν γλυκύτητα, ἐκεῖνοι τὸν τάφον ἡμεῖς δὲ τὸν οὐρανόν, ἐκεῖνοι τὸν λίθον ἡμεῖς τὸν θρόνον, ἐκεῖνοι τὴν σφραγίδα ἡμεῖς τὸν θησαυρόν, ἐκεῖνοι τὴν στρατιωτικὴν κουστωδίαν ἡμεῖς δὲ τὴν ἀγγελικὴν προεδρίαν, ἐκεῖνοι τὸν Πιλάτον ἡμεῖς τὸν Παῦλον, ἐκεῖνοι τὸν Βαραββᾶν ἡμεῖς τὸν Ἀβραάμ. Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ, ὅτι οἱ λογικοὶ ἄρνες τῇ δεσποτικῇ φάτνῃ παριστάμενοι τὸ τοῦ κυρίου σῶμα χλοάζονται. Οἱ ἄνθρωποι γεγόνασιν ἄγγελοι, οἱ δοῦλοι ἐλεύθεροι, οἱ στρατιῶται βασιλεῖς, οἱ τὴν τοῦ Ἀδὰμ μηλωτὴν περιφέροντες τὴν βασιλικὴν χλαῖναν περιβέβληνται. Γένοιτο δὲ πάντας ἡμᾶς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως ἀξίους εὐρεθῆναι καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.